

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3To/5/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8123011534
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Halkociová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8123011534.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Moniky Halkociovej a sudcov JUDr. Mariána Sninského a JUDr. Lucie Bašistovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 13.02.2024, v trestnej veci obžalovaného A. B. pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného A. B. proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 4T/57/2023 zo dňa 20.11.2023, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

Obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom
C., C. XXXX/XX, toho
času v ÚVV a ÚVTOS Prešov,

u k l a d á:

Podľa § 360 ods. 2 Tr. zákona, § 36 písm. k/ Tr. zákona, § 37 písm. m/ Tr. zákona, § 38 ods. 2 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 16 (šestnásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. obžalovaného zaraďuje na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uznal obžalovaného A. B. za vinného z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

- dňa 03.03.2023 asi o 15.30 hod. v C., na D. C. E. XX, v spoločnom byte na 7. poschodí, pod vplyvom alkoholu, po predchádzajúcom nedorozumení sa vyhrážal zabitím svojej matke F. B. a súčasne rozbíjal nábytok bytu, čím u poškodenej vzbudil obavu, že svoje vyhrážky uskutoční.

Za to mu súd uložil podľa § 360 ods. 2 Tr. zákona, s použitím § 37 písm. m/ Tr. zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zákona a § 49 ods. 2 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 20 (dvadsať) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona ho pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení a poučení o možnosti podať opravný prostriedok, priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní obžalovaný odvolanie a to tak proti výroku o vine ako aj proti výroku o treste, ktoré odvolanie dodatočne písomne odôvodnil. V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že trest, ktorý mu bol uložený súdom prvého stupňa, je vysoký, pričom mal pochybnosti o správnosti postupu sudcu okresného súdu. Sudca mu ponúkol tri možnosti a to priznanie viny, popretie viny alebo vyhlásenie podľa § 257 Tr. poriadku. Obžalovaný si myslel, že vyhlásenie mu sudca nemal ponúknuť, on vyhlásenie prijal iba preto, aby svojej matke nepoškodil. Na vyhlásenie odpovedal: „nepopieram spáchanie skutku preto, že si ho nepamätám a proti svojej matke vypovedať nebudem, aby jej nepoškodil.“ Obžalovaný ďalej uviedol, že proti svojej matke vypovedať nebude, ale žiada odvolací súd, aby prekontroloval postup okresného súdu. Tiež žiadal, aby boli predvedení svedkovia na súd, a aby vypovedali. Tak isto zaslal na súd žiadosť o protialkoholické liečenie, sťažnosti na lekárky G. H., I. J., K. L. a lekárske správy – nálezy. Žiadal, aby krajský súd vyžiadal sťažnosti a lekárske správy, ktoré obžalovaný odovzdal zastupujúcemu advokátovi A. M. na súde dňa 22.09.2023. Tiež žiadal o štatistiku obce J. na jeho osobu kvôli psychiatrickému posudku. S psychiatrickým posudkom od psychiatria N. D., nie je celkom spokojný, pretože sú tam podľa jeho názoru uvedené nepravdivé informácie. Tiež obžalovaný žiadal o nové psychologické vyšetrenie a vedomostné testy. Nebolo mu to umožnené a podľa Trestného poriadku mal na to právo a viackrát to povedal na súde (je to napísané aj v zápisnici). Jeho mama na polícii povedala slová, ktoré vôbec nie sú pravdivé a obžalovaný si myslí, že jej niekto niečo asi povedal a asi ju oklamal alebo ju vydieral a hovoril jej, čo má hovoriť. On svojej mame nechce nijakým spôsobom poškodiť, iba ju vypočuť, a preto žiadal, aby boli predvedení svedkovia, aby sa dokázala spravodlivosť. Podľa jeho názoru išlo o úmyselné rozvracanie roviny syna proti matke a asi aj matku proti synovi.

Podané odvolanie písomne odôvodnil aj ustanovený obhajca obžalovaného A. B., v ktorom rekapituloval obsah napadnutého rozsudku a uviedol, že obžaloba ako ani súdom prvého stupňa vyhlásený rozsudok jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností nepreukázala, aby obžalovaný naplnil svojím konaním kvalifikovanú skutkovú podstatu podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona. Obžalovaný mal zato, že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že vo vzťahu k poškodenej nedošlo k vyhrážkam smrťou, ťažkou ujmom na zdraví alebo inou ťažkou ujmom takým spôsobom, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu. Orgány činné v trestnom konaní neprodukovali vo vzťahu k obžalovanému žiaden dôkazný prostriedok, ktorý by svedčil o tom, že obžalovaný sa takéhoto skutku aj reálne dopustil, resp. či jeho konanie mohlo vzbudiť u poškodenej dôvodnú obavu. Úlohou obžaloby musí byť preukázateľne dokázané, že k takejto dôvodnej obave aj reálne došlo, musí ísť o vyhrážky alebo iné konanie takej intenzity a „kvality“, že dôvodne vzbudzujú obavu o život (zdravie) iného. V uvedenom podľa obhajcu nestačí len hypotetické konštatovanie domnienky resp. pravdepodobnosti. V tejto súvislosti bolo potrebné, aby vyhrážanie bolo starostlivo hodnotené, pretože je ho potrebné dôsledne odlišovať od prejavov, pri ktorých síce boli použité „silné slová“, ale tieto neboli postavené na reálnych základoch a teda neboli spôsobilé vzbudiť u inej osoby dôvodnú obavu o jej život. S prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti, tvrdenie poškodenej ohľadom obavy o jej život a zdravie, možno podľa názoru odvolateľa hodnotiť ako tendenčné a skutkovo nepodložené, nemožno ho hodnotiť ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zákona a to pre absenciu naplnenia objektívnej stránky predmetného prečinu. Ďalej odvolateľ v podanom odvolaní uvádzal, že z okolností posudzovaného prípadu možno zároveň konštatovať, že konanie obvineného nenapĺňa ani skutkovú podstatu žiadneho iného trestného činu upraveného v osobitnej časti Trestného zákona. Sám obžalovaný síce urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku, avšak túto skutočnosť odôvodnil tým, že si to nepamätá, nakoľko bol pod vplyvom alkoholu, lieku DEPAKINE CHRONO 500 mg a TISERCIN, čo mohlo spôsobiť krátkodobý výpadok jeho pamäte a rovnako sa vyjadril, že proti svojej matke vypovedať nebude, aby jej nepoškodil. S ohľadom na princíp prezumpcie neviny a právo na spravodlivý proces potom nie je možné akceptovať uznanie viny obžalovaného za situácie, keď jediným priamym dôkazom proti nemu je výpoveď svedka, u ktorého a priori nie je možné vylúčiť záujem na výsledku konania, pričom táto svedecká výpoveď je posúdená ako vierohodná len s odôvodnením, že bola uskutočnená pod hrozbou sankcie v prípade krivej výpovede (nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS/520/2016). Sama poškodená opakovane vo svojich výpovediach deklarovala, že trpí psychickými problémami, čo vyvoláva dôvodné pochybnosti o hodnovernosti jej výpovede ako aj schopnosti hodnoverne popísať a reprodukovať správanie (konanie) obžalovaného, ktorého sa mal dopustiť. K uvedenému možno pripísať aj možné účelové správanie poškodenej, ktorej cieľom je získať a zlepšiť si svoj vlastný komfort bývania. Toto tvrdenie možno považovať za nesporné a s vysokou mierou

pravdepodobnosti aj za reálne, nakoľko poškodená a obžalovaný bývali spoločne v jednoizbovom byte vo vlastníctve poškodenej.

Odvolateľ ďalej uviedol, že súd pri hodnotení vierohodnosti svedeckých výpovedí musí vziať do úvahy aj to, či ide o tzv. nezaujatého svedka (napríklad náhodného svedka, ktorý pozoruje páchanie trestného činu na ulici a nemá žiadny záujem na výsledku následne vedeného trestného konania o tomto trestnom čine) alebo ide o tzv. zaujatého svedka, ktorý má na výsledku trestného konania záujem a práve týmto záujmom môže byť jeho výpoveď ovplyvnená. Pokiaľ teda je jediným usvedčujúcim dôkazom proti obvinenému výpoveď tzv. zaujatého svedka (a je bez významu, či ide iba o jedného svedka alebo o viacerých, ktorých ale taktiež možno označiť za svedkov, ktorí majú záujem na výsledku trestného konania), je nutné ju hodnotiť mimoriadne obozretne, pričom ústavný súd dospel k záveru, že v situácii „tvrdenia proti tvrdeniu“ v takýchto prípadoch by nemal súd zabúdať aj na motívy, ktoré mohli zaujatého svedka viesť k jeho usvedčujúcej výpovedi, rovnako tak by nemal zabúdať na zásadu in dubio pro reo, pričom vina obvineného by nemala byť založená len na osamotenej výpovedi zaujatého svedka (takáto výpoveď zaujatého svedka by teda v zásade, sama osebe, nemala stačiť na výrok o vine, pričom výpoveď obvineného nie je možné považovať za nedôveryhodnú, či lživú iba preto, že ju urobil obvinený, ktorý má právo aj klamať, a že je v rozpore s výpoveďou usvedčujúceho svedka). Ústavný súd ČR zdôraznil, že výpoveď obžalovaného bola v podstatnej časti založená na svedeckých výpovediach, ktorých vierohodnosť však vôbec nebola skúmaná a to napriek tomu, že išlo o svedkov, ktorí objektívne nemohli byť nezaujatí na výsledku trestného konania. Súd tu nerešpektoval zásadu in dubio pro reo vyplývajúcu z prezumpcie nevinu. Ústavný súd pripomína, že v situácii tvrdenia proti tvrdeniu, sú súde povinné dôkladne posudzovať vierohodnosť jednotlivých proti sebe stojacich výpovedí a postupovať obzvlášť starostlivo a obozretne pri hodnotení týchto výpovedí a vyvodzovaní skutkových záverov a to za prísneho rešpektovania princípov prezumpcie nevinu. Okrem iného, súde v takejto situácii nemôžu opomenúť, ak je u svedka, či svedkov, ktorých výpoveď stojí proti výpovedi obvineného, objektívne prítomná pochybnosť o ich nezainteresovanosti na výsledku konania. Uvedená povinnosť súdov je zvýraznená v prípadoch, keď takáto svedecká výpoveď, či svedecké výpovede stojace proti výpovedi obžalovaného predstavujú jediný priamy dôkaz, z ktorého má byť preukázaná vina obžalovaného. S ohľadom na princíp prezumpcie nevinu a právo na spravodlivý proces potom nie je možné akceptovať uznanie viny obžalovaného za situácie, keď jediným priamym dôkazom proti nemu je výpoveď svedka, u ktorého a priori nie je možné vylúčiť záujem na výsledku konania, pričom táto svedecká výpoveď je posúdená ako vierohodná len s odôvodnením, že bola uskutočnená pod hrozbou v prípade krivej výpovede (Nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS/520/2016). Nie je povinnosťou obžalovaného dokazovať svoju nevinu, pretože zásada prezumpcie nevinu vyžaduje, aby to bol štát, kto nesie v trestnom konaní dôkazné bremeno. Netreba zabúdať, že obžalovanému v prípade uznania viny hrozí vysoký trest odňatia slobody. Preto je nevyhnutné, aby jeho vina bola bez akýchkoľvek pochybností preukázaná. Vykonané dôkazy musia jednoznačne a s najvyšším stupňom istoty preukazovať, že skutok uvedený v obžalobe sa stal, že predstavuje skutočne závažnú hrozbu pre spoločnosť a že práve obžalovaný je skutočne osobou, ktorá sa žalovaného skutku dopustila. V prípade existencie akýchkoľvek rozumných pochybností o tom, či sa obžalovaný žalovaného skutku dopustil, je potrebné tieto pochybnosti vykladať v jeho prospech a nie naopak. Ani vysoký stupeň podozrenia sám o sebe nevytvára zákonný podklad pre odsudzujúci výrok. V náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 85/06 sa uvádzal: „Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru teda vyžaduje, aby sa súd jasným, právne konkrétnym a zrozumiteľným spôsobom vysporiadal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné.“ Rovnako tak v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 119/03 Ústavný súd konštatoval, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.“ Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 2Cdo/238/2008 zo dňa 30.11.2009 okrem iného uvádzal: „Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplývalo, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia a to, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola

daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). S prihladením na ustálenú judikatúru najvyšších súdnych autorít v Slovenskej republike ako aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva obžalovaný zastáva názor, že odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa nespĺňa základné ústavné a zákonné požiadavky vzťahujúce sa na jeho odôvodnenie.

Ďalej odvolateľ v odvolaní uviedol, že pri hodnotení jednotlivých vykonaných dôkazov tak v ich jednotlivosti ako aj vo vzájomnej súvislosti je potrebné mať vždy na pamäti zásadu in dubio pro reo, a ak nemožno prípadné nezrovnalosti alebo rozdielne popísanie skutkového deja odstrániť prostredníctvom iných dôkazných prostriedkov, je potrebné sa vždy prikloniť k verzii, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia. V tejto súvislosti je nevyhnutné poukázať na tú zásadnú skutočnosť, že zo strany súdu neboli vykonané ním navrhnuté dôkazy (výsluchy svedkov) a rovnako súd nevykonal ani dôkazy (výsluchy svedkov), ktoré navrhol ustanovený obhajca vo svojom písomnom podaní zo dňa 30.10.2023. Vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu a jeho výsledkom uvádzal, že z odôvodnenia súdu prvého stupňa nevyplývalo, ako sa vysporiadal s námietkami obžalovaného k zistenému skutkovému stavu, na ktoré v priebehu trestného konania poukazoval obžalovaný sám, resp. prostredníctvom svojho obhajcu. Obžalovaný poukázal na jednotlivé do súdneho spisu zabezpečené dôkazy ako aj námietky, ktoré vznášal v priebehu trestného konania a z ktorých nemožno doposiaľ dospieť jednoznačne a bez relevantných pochybností k záveru, že skutok tak, ako sa kladie obžalovanému za vinu, aj spáchal. Je pravdou, že adekvátna obhajoba pred súdom nevyžaduje predvolanie a výsluch každého svedka, ktorého navrhla obhajoba, je však potrebné vždy posúdiť, či nevypočutie svedkov alebo nevykonanie iných dôkazov nestavia obvineného ako účastníka konania do jasne nevýhodnejšej pozície v porovnaní so stranou obžaloby. V prípade odmietnutia návrhu obvineného na výsluch svedka je konajúci súd povinný toto odmietnutie v rámci zásady spravodlivého súdneho procesu riadne zdôvodniť. Je potrebné poukázať na skutočnosť, že ESĽP v rámci svojej rozhodovacej činnosti už konštatoval porušenie čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru v prípadoch, v rámci ktorých obvinenému súd nepovolil ani jedného alebo väčšinu z ním navrhovaných svedkov v jeho prospech na úkor rovnováhy a rovnosti medzi stranou obžaloby a obhajoby. Článok 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru teda neukladá povinnosť predvolať všetkých svedkov, ale jeho cieľom je zabezpečiť rovnosť prostriedkov (nález Ústavného súdu III. ÚS 2/2012). Dôkazný postup je potrebné vyčerpávajúcim spôsobom popísať a logicky i vecne presvedčivým spôsobom zdôvodniť. Táto požiadavka vyplýva z ustanovenia § 168 ods. 1 Tr. poriadku, ktoré upravuje požiadavky kladené na odôvodnenie rozsudku. V zmysle tohto ustanovenia je potrebné vyložiť, ktoré skutočnosti vzal súd pri svojom rozhodnutí za preukázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov (najmä ak si vzájomne odporujú). Z odôvodnenia musí byť tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobným tvrdením obžalovaného a akými právnymi úvahami sa riadil, keď posúdil ním zistené skutočnosti podľa príslušných ustanovení Trestného zákona v otázke viny a trestu. Niet sporu o tom, že procesné predpisy ponechávajú hodnotenie vykonaných dôkazov na voľnú úvahu súdu prvého stupňa, avšak voľná úvaha nemôže byť absolútna a nesmie byť prejavom ľubovôle, resp. svojvôle. Podľa názoru obžalovaného vykonané dôkazy súd prvého stupňa vyhodnotil značne jednostranne, a to v neprospech obžalovaného. Mal zato, že celé toto trestné konanie ako aj dokazovanie samotné, je postavené len na výpovedi jediného svedka/poškodenej, ktorej výpovede možno hodnotiť ako tendenčné, doposiaľ neverifikovateľné a účelové. Pri dôkaze výpoveďou svedka musí súd vyhodnotiť vierohodnosť výpovede s prihladením k tomu, aký má svedok vzťah k účastníkom konania a k prejednávanej veci a aká je jeho rozumová a duševná úroveň, k okolnostiam, ktoré doprevádzali jeho vnímanie skutočnosti, o ktorej vypovedá, vzhľadom k spôsobu reprodukcie týchto skutočností a k správaniu pri výpovedi (presvedčivosť, istota, plynulosť výpovede, ochota odpovedať na otázky a podobne) a k poznatkom získaným na základe hodnotenia iných dôkazov (do akej miery je dôkaz výpoveďou svedka súladný s inými dôkazmi, či im odporuje, prípadne, či sa vzájomne dopĺňajú); celkové posúdenie uvedených hľadísk potom poskytuje záver o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených (preukazovaných) skutočností (rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 27. októbra 2010, sp. zn. 30Cdo/3577/2008). Podľa ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. So zreteľom na vyššie uvedené skutočnosti obžalovaný navrhol, aby odvolací súd po preskúmaní celého na vec sa vzťahujúceho spisu zrušil odvolaním napadnutý rozsudok v celom rozsahu a obžalovaného spod obžaloby prokurátora

Okresnej prokuratúry v Prešove oslobodil, alternatívne aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie súdu prvej inštancie.

Na základe takto riadne a včas podaného odvolania preskúmal krajský súd napadnutý rozsudok v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. poriadku alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k nasledovným záverom.

Obžalovaný ako aj ustanovený obhajca smerovali podané odvolanie tak proti výroku o treste, ale najmä proti výroku o vine. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 20.11.2023 plynie, že samosudca okresného súdu postupoval striktnie podľa § 255 ods.1 až 8 Trestného poriadku, teda v súlade s platným Trestným poriadkom, pričom postup sudcu pri vedení hlavného pojednávania v trestnom konaní nemôže byť na úvahe sudcu, ale je podrobne zákonom upravený. Obžalovaný po tom, čo bol na hlavnom pojednávaní samosudcom okresného súdu poučený o možnosti urobiť jedno z troch vyhlásení a to, že je vinný, že je nevinný, alebo že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, vyhlásil, že nepopiera spáchanie skutku, pričom bol poučený o následkoch takéhoto vyhlásenia, načo obžalovaný uviedol, že poučeniu porozumel, hlavné pojednávanie bolo pritom vykonané v prítomnosti obhajcu. Následne boli obžalovanému položené otázky podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h), na ktoré obžalovaný odpovedal kladne, vzhľadom na súhlasné stanovisko prokurátora a poškodenej k vyhláseniu obžalovaného o spáchaní skutku, okresný súd v súlade s § 257 ods. 7, 8 Tr. poriadku vyhlásenie obžalovaného prijal a vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu uznania viny sa nevykoná. Súdom prijaté vyhlásenie obžalovaného o vine je neodvolateľné a nenapadnuteľné dovolaním okrem § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku. Obžalovaný bol pred vyhlásením o tom, že nepopiera spáchanie skutku poučený o tom, že súdom prijaté vyhlásenie je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku. Tým deklaroval svoju spokojnosť s týmto procesným postupom.

Odvolateľ sa tak v tejto časti nemôže v ďalšom konaní procesne účinne, podaním odvolania vo vzťahu k vine domáhať ochrany svojich práv, ak v predchádzajúcich štádiách konania sa práva na vykonanie dokazovania na hlavnom pojednávaní výslovne vzdal a vzdal sa tým aj práva na hodnotenie vykonaných dôkazov. Proti rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý bol vydaný po tom, ako obžalovaný urobil vyhlásenie o tom, že nepopiera spáchanie skutku, je síce prípustné podať odvolanie, avšak len proti výroku o treste.

Krajský súd v tejto súvislosti dodáva, že skutok tak, ako je uvedený v rozsudku okresného súdu, zodpovedá právnej kvalifikácii, ktorej sa vyhlásenie obžalovaného týka, dokazovanie vykonané v prípravnom konaní tiež poskytovalo dostatočný podklad pre to, aby súd vyhlásenie obžalovaného o tom, že nepopiera spáchanie skutku, prijal. Napokon aj samotný obžalovaný v prípravnom konaní uviedol a to zhodne s výpoveďou svedkyne poškodenej F. B., matky obžalovaného, že pred skutkom bol v dvoch pohostinstvách a nechal tam dlh, prišiel domov pýtať peniaze od matky a to 5 eur na vyplatenie dlhu, mama mu povedala, že mu peniaze nedá, to ho nazlostilo, preto zobral do ruky stoličku a rozbil stolík pod televízorom, načo matka odišla preč so psom, obžalovaný však poprel vyhrážanie sa matke. Ani krajský súd nezistil dôvod, prečo by neuveril poškodenej, ktorá uviedla, že obžalovaný popri tom ako poškodenej nadával, oplul ju a kričal, že ju zabije, rozbil stoličkou stolík pod televízor a to preto, že mu povedala, že nemá peniaze (5 eur), ktoré od nej pýtal. Takáto situácia je aj podľa názoru krajského súdu objektívne spôsobilá vyvolať strach a podľa poškodenej sa táto obžalovaného aj bála, preto z bytu odišla a privolala hliadku polície. Uviedla, že obžalovaný je čím ďalej agresívnejší a pod vplyvom alkoholu nevypočítateľný. Skutočnosť, že v byte došlo k rozbitiu lampy a stolíka, plynie aj zo zápisnice o obhliadke miesta činu, ktorá bola vykonaná dňa 03.03.2023 od 17.10 hod. Zo zápisnice o dychovej skúške zo dňa 03.03.2024 o 16.53 hod. plynie, že obžalovaný bol pod vplyvom alkoholu 0,60 mg/l (1,25 ‰). Ovládacie a rozpoznávací schopnosti obžalovaného boli podľa záverov znaleckého skúmania v čase skutku znížené len pod vplyvom alkoholu, pričom obžalovaný účinok alkoholu poznal a tento stav si privodil sám.

Krajský súd tiež nezistil ani skutočnosti nasvedčujúce porušeniu práva obžalovaného na obhajobu, čo je jediným prípustným dovolacím dôvodom v prípade takéhoto vyhlásenia (§ 257 ods. 5 Tr. poriadku).

Napriek týmto skutočnostiam obžalovaný v dôvodoch odvolania namietal právnu kvalifikáciu skutku a vierohodnosť výpovede svedka. V tejto súvislosti krajský súd zdôrazňuje, že obžalovaný urobil na hlavnom pojednávaní vyhlásenie o vine, ktoré konajúci súd prijal a to vo vzťahu ku skutku uvedenému v obžalobe. Z ustanovenia § 257 ods. 5 Tr. poriadku vyplýva, že vyhlásenie o vine je neodvolateľné a nie je napadnuteľné odvolaním ani dovolaním, okrem dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku, teda ak by bolo namietané zásadné porušenie práva na obhajobu, čo však v prejednávacom prípade zistené nebolo a takáto námietka ani nebola predmetom odvolania. Z uvedených dôvodov preto krajský nepreskúmaval otázku viny a teda ani právnu kvalifikáciu skutku, z ktorého bol obžalovaný uznaný za vinného, ani vierohodnosť výpovede svedkyne poškodenej, pričom tak ani urobiť nemohol. Výrok o vine vrátane právnej kvalifikácie skutku, za ktorý bol obžalovaný uznaný za vinného, tak zostáva nezmenený.

Odvolací súd preskúmaval iba napadnutý výrok o treste, ktorým bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 20 mesiacov, pre výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Súd prvého stupňa správne zistil, že obžalovaný bol v minulosti dvakrát súdne trestaný, a to v prvom prípade pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zákona (rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/39/2022 zo dňa 07.07.2022), v druhom prípade pre prečin nebezpečné vyhrážanie podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona (rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 0T/180/2022 zo dňa 19.10.2022), z ktorého výkonu trestu bol podmienene prepustený uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 33PP/38/2022 dňa 11.01.2023 so skúšobnou dobou vo výmere 2 roky. Z Centrálnej evidencie správnych deliktov a priestupkov plynie, že obžalovaný bol priestupkovo postihnutý v šiestich prípadoch, z toho trikrát pre priestupky proti občianskemu spolunažívaniu, raz pre priestupok proti majetku, raz za priestupok proti verejnému poriadku a raz pre priestupok spočívajúci v porušení zákazu vychádzania.

Okresný súd nezistil u obžalovaného žiadnu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 Tr. zákona, keď konštatoval, že hoci v zmysle § 257 ods. 4 Tr. poriadku sa vyhlásenie obžalovaného, že nepopiera spáchanie skutku, považuje za priznanie spáchania skutku, ďalšou z kumulatívnych podmienok na priznanie poľahčujúcej okolnosti v zmysle § 36 písm. l/ Tr. zákona je aj úprimná ľútosť, ktorá musí pristúpiť k priznaniu. Nakoľko obžalovaný v priebehu konania pred súdom svoj skutok neoľutoval, podľa súdu prvého stupňa neboli splnené podmienky na priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti. S týmto záverom okresného súdu sa krajský súd stotožnil.

Odvolací súd však na rozdiel od okresného súdu vzhliadol poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. k/ Tr. zákona, teda že obžalovaný dobrovoľne nahradil spôsobenú škodu. Svedkyňa poškodená si totiž v prípravnom konaní pri výsluchu dňa 04.03.2023 uplatnila škodu, ktorá jej bola spôsobená trestným činom vo výške 134,50 eur. Následne na hlavnom pojednávaní dňa 27.10.2023 poškodená uviedla, že jej obžalovaný škodu nahradil, a preto si náhradu škody neuplatňuje.

Prvostupňový súd aj podľa názoru krajského súdu správne vzhliadol u obžalovaného jednu priťažujúcu okolnosť a to podľa § 37 písm. m/ Tr. zákona, teda že obžalovaný bol už za trestný čin odsúdený. Z obsahu spisu vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 0T/180/2022 vyplynulo, že právoplatným rozsudkom zo dňa 19.10.2022, v spojení s opravným uznesením zo dňa 14.11.2022, súd prvého stupňa uznal obžalovaného A. B. za vinného, pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona a uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Krajský súd teda v zmysle uvedeného odlišne od súdu prvého stupňa konštatoval u obžalovaného vyrovnaný pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností, preto bolo možné ukladať obžalovanému trest odňatia slobody podľa § 360 ods. 2 Tr. zákona vo výmere od 6 mesiacov do 3 rokov.

Aplikujúc teda vyššie uvedené zákonné ustanovenia, v súlade so zásadami pre ukladanie trestov v zmysle § 34 Tr. zákona, keď trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov a zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou, považoval krajský súd za zákonný a primeraný trest

odňatia slobody v súlade s § 38 ods. 2 Tr. zákona vo výmere 16 mesiacov. Poškodená uviedla, že obžalovaný požíva alkohol, jeho agresivita sa stupňuje, obžalovaného od násilného správania neodradili ani predchádzajúce odsúdenia, charakter skutku zodpovedá aj záverom znaleckého posudku znalca z odvetvia psychiatria, obžalovaný trpí závislosťou na alkohole ako aj má paranoidné osobnostné rysy, jednoznačne by uňho bolo žiadúce abstinovanie, avšak obžalovaný má k liečbe výrazný negatívny postoj, v predchádzajúcej trestnej veci bola obžalovanému uložená aj ochranná liečba psychiatrická a to za účelom tlmenia afektívnych prejavov a impulzivity. Obžalovaný sa skutku dopustil v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z predchádzajúceho výkonu trestu, kedy skúšobná doba plynula od 11.01.2023 do 11.01.2025, obžalovaný zároveň odmietol vykonať trest povinnej práce, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 07.07.2022 sp. zn. 1T/39/2022. Za takejto situácie aj krajský súd považoval za zákonný a primeraný tak na nápravu obžalovaného ako aj na ochranu spoločnosti trest odňatia slobody.

Pre výkon uloženého nepodmieneného trestu odňatia slobody v súlade s § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zákona aj krajský súd zaradil obžalovaného do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, keďže v posledných desiatich rokoch pred spáchaním prejednávaneho skutku bol vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin.

Na základe vyššie uvedeného preto krajský súd postupom podľa 321 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.